

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **A. Č.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2022, č. j. JMK 91202/2022, sp. zn. S-JMK 78401/2021/OD/No,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Vyškov (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 14. 10. 2020, č. j. MV 33464/2020 OD/21 Ja, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 9. 4. 2020 v 15:11 hod., na dálnici D1, ve směru jízdy na Přerov, v km 266, řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Superb, RZ: X, kterému byla měřicím zařízením Ramer R10C, umístěným ve služebním vozidle Škoda Superb v civilním provedení, policisty naměřena rychlost jízdy 192 km/h (po zohlednění možné odchylky měření ± 3 %), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o 62 km/h, tedy porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 2. 2021, č. j. JMK 19257/2021, sp. zn. S-JMK 175220/2020/OD/No, zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.
2. Toto rozhodnutí ovšem zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 18. 5. 2022, č. j. 22 A 15/2021 – 45 (dále jen „zrušující rozsudek“). Krajský soud vycházel z toho, že ve věci byl před vydáním rozhodnutí městského úřadu vydán příkaz, který ovšem nikdy nenabyl právní moci, neboť proti němu žalobce podal odpor. Městský úřad však žalobci nesprávně sdělil, že příkaz nabytí právní moci a objektivně tudíž vyvolal stav, že žalobce (i přes podaný odpor) po určitou dobu pozbyl řidičské oprávnění a nesměl řídit. V takovém případě měl městský úřad při ukládání trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení tuto dobu zohlednit a v souladu s § 93 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) ve výroku rozhodnout o započtení této doby do doby zákazu činnosti. Krajský soud na základě judikatury Nejvyššího správního soudu dovodil, že pro stanovení počátku a konce doby, která se má takto započíst, je rozhodující, kdy dal správní orgán obviněnému najevo, že odpor nemá právní účinky a příkaz je pravomocný, resp. kdy mu poté po zjištění svého pochybení dal najevo, že zápis v evidenci bude zrušen a řízení o přestupku pokračuje. Krajský soud dále uvedl, že žalobce byl o nabytí právní moci odporu poprvé vyrozuměn ve výzvě k odevzdání řidičského průkazu doručené dne 2. 7. 2020. Dne 14. 7. 2020 byl žalobce prostřednictvím svého zástupce vyrozuměn o tom, že odpor právní moci nenabyl, řízení pokračuje, a že dne 10. 7. 2020 byla odeslána žádost příslušnému správnímu orgánu o výmaz záznamu z evidenční karty řidiče.
3. Žalovaný poté napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí městského úřadu tak, že ve výroku I. nahradil „km 266“ souslovím „km 226“, ve výroku II. doplnil, že do doby zákazu činnosti se žalobci započítává doba od 2. 7. 2020 do 14. 7. 2020, a ve zbytku rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II. Žaloba

4. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Namítá, že krajský soud nesprávně posoudil okamžik, kdy se žalobce o vyznačení právní moci na příkazu dozvěděl. Uvádí, že žalobcovo „znejistění“ právního postavení mohlo trvat ode dne 24. 6. 2020, kdy zaslal městský úřad zástupci žalobce sdělení o tom, že příkaz nabytí právní moci. To plyne i z rozsudku krajského soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 29 A 110/2020 – 55. Dle žalobce nelze nalézt argument pro ospravedlnění změny názoru soudu.

5. Žalobce nesouhlasí ani s konečným ohraničením doby, která mu měla být započtena do zákazu činnosti. To nelze dle žalobce určit dnem, kdy je účastník řízení vyrozuměn o odeslání požadavku správci karty řidiče o výmaz z karty řidiče, nýbrž teprve dnem, kdy je záznam z karty řidiče fakticky odstraněn. Dle žalobce nelze při případné silniční kontrole spoléhat na dopis od správního orgánu o tom, že podává žádost o výmaz z karty řidiče. To i s ohledem na hrozící následky – řidiči může být zakázáno pokračovat v jízdě, může mu být zadržen řidičský průkaz a může být obviněn z trestného činu. Žalobce proto neřídil až do 1. 9. 2020, kdy jej magistrát vyrozuměl o tom, že záznam byl z karty řidiče fakticky odstraněn.
6. Žalobce má dále za to, že bylo povinností žalovaného započíst další dobu vykonaného zákazu činnosti, neboť žalobce nemohl řídit též po doručení prvního rozhodnutí žalovaného a po celou dobu vedení soudního řízení na základě pravomocného rozhodnutí. To je nutno podřazovat pojmu „úřední opatření“, jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 15. 3. 2022, č. j. 7 As 126/2020 – 34, a ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 As 184/2020 – 38).
7. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nezákonné i proto že žalovaný změnil výrok rozhodnutí, aniž poskytl žalobci možnost se k nově upravené skutkové větě vyjádřit. Žalovaný totiž v novém rozhodnutí nahradil údaj o místu přestupku „km 266“ vymezením „km 226“; změnil tak místo spáchání přestupku o 40 kilometrů. Zpřesňuje-li správní orgán vymezení přestupku, musí žalobci vždy dát prostor k tomu, aby se vyjádřil. Postup žalovaného nelze bagatelizovat tím, že se jedná o „pouhou chybu v psaní“, neboť identický údaj se objevuje ve více místech rozhodnutí.
8. Žalovaný se dle žalobce taktéž přezkoumatelně nevypořádal s námitkou, že při měření rychlosti došlo k reflexi. Žalovaný neodůvodňuje, z čeho dospěl k závěru, že vozidlo má být při měření z pravé strany na pravé straně snímku. Žalovaný navíc odmítl provést k důkazu návod k obsluze rychloměru, ač jeho provedení žalobce navrhoval. Žalobce tvrdil, že dle návodu k obsluze se měřené vozidlo v případě správného měření má nacházet na levé části snímku, žalovaný tvrdil, že na pravé části snímku. Byla-li tedy dána pochybnost o tom, co se z návodu k obsluze podává, pak měl být proveden k důkazu bez ohledu na to, zda je oběma stranám znám. Nadto dle žalobce daný model rychloměru neumožňuje ve směru odjezdu měřit z levé strany vozovky, nýbrž jen z pravé. Žalovaný pak nezpochybnil žádnou z nosných skutečností svědčících vzniku reflexe, toliko nepřezkoumatelně opakoval, že vozidlo je na snímku ve standardní pozici.
9. Poté žalobce vyjadřuje nesouhlas se zveřejněním rozsudku v podobě obsahující osobní údaje žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené rozhodnutí i rozhodnutí městského úřadu zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že postupoval zcela v souladu se závazným právním názorem krajského soudu, který vyslovil v odst. 23 zrušujícího rozsudku, tj. že žalobce nemohl od 2. 7. 2020 do 14. 7. 2020 v důsledku úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem řídit motorová vozidla, a tato doba měla být v nynějším rozhodnutí započtena. Započítat dobu od právní moci prvního rozhodnutí do jeho zrušení soudem by bylo pro žalobce nevýhodné, neboť od 9. 2. 2021 do 9. 5. 2021 vykonával žalobce zákaz činnosti, který mu byl v důsledku spáchaného přestupku uložen. Po uplynutí

tří měsíců mu bylo na jeho návrh od zbytku výkonu zákazu činnosti upuštěno. V případě započtení další doby by dle žalovaného původní upuštění od zbytku výkonu správního trestu pozbylo relevance. Námitky žalobce týkající se uvedení nesprávného kilometru dálnice a vzniku reflexe již byly vypořádány žalovaným v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a ve zrušujícím rozsudku krajského soudu, na něž žalovaný odkazuje. Navrhuje proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
12. Žaloba **není** důvodná.
13. Jak bylo předesláno výše, krajský soud ve věci totožného přestupku žalobce nerozhoduje poprvé, neboť prvním zrušujícím rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil se závazným právním názorem k dalšímu řízení.
14. V případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů (§ 65 s. ř. s.) je správní soudnictví vybudováno na kasačním principu spojeném se závazností právního názoru vysloveného soudy. Tato kasační závaznost se uplatňuje v rozsahu rozhodování konkrétní věci (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018 – 50, bod 32). Kasační závaznost vysloveného právního názoru je odrazem zájmu na efektivním fungování správního soudnictví, v němž nedochází k opakovanému přehodnocování již zodpovězených otázek. Jak totiž v této souvislosti judikuje i Ústavní soud, „*v jednotlivých případech je konečnost sporu nepostradatelným znakem spravedlivého procesu*“ [nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), bod 58]. Správní orgán tedy je při vydávání nového rozhodnutí vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Je-li správní orgán při vydávání nového rozhodnutí kasačně vázán právním názorem vysloveným při zrušení původního rozhodnutí, musí se kasační závaznost uplatnit i ve vztahu ke krajskému soudu při přezkumu nového rozhodnutí. (srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021 – 50).
15. Krajský soud s ohledem na tato východiska nehodlá v nynější věci jakkoliv přehodnocovat právní závěry, které učinil v prvním zrušujícím rozsudku. Není proto ani nutné podrobněji reagovat na právní argumentaci, prostřednictvím které žalobce s těmito závěry nyní polemizuje.
16. Lze pouze zopakovat, že dle zrušujícího rozsudku při ukládání trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení je třeba dle § 47 odst. 3 zákona o přestupcích do doby zákazu činnosti započíst dobu, po kterou pachatel na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl tuto činnost vykonávat. Takovým úředním opatřením je i vydaný příkaz, pokud na něj navzdory podanému odporu správní orgány po určitou dobu hledí jako na pravomocný a toto dají pachateli najevo. V souladu s § 93 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích je nutné o započtení této doby do zákazu činnosti rozhodnout ve výrokové části rozhodnutí o přestupku. Krajský soud na základě judikatury Nejvyššího správního soudu dovodil, že pro stanovení počátku a konce doby, která se má takto započíst, je rozhodující, kdy dal správní orgán obviněnému najevo, že odpor nemá

právní účinky a příkaz je pravomocný, resp. kdy mu poté po zjištění svého pochybení dal najevo, že zápis v evidenci bude zrušen a řízení o přestupku pokračuje.

17. Kasační závaznost soudního rozhodnutí se zásadně týká i provedeného skutkového hodnocení, pokud v mezidobí nedojde ke změně rozhodných skutkových okolností, k čemuž ovšem v nynější věci nedošlo. Ve zrušujícím rozsudku krajský soud uvedl, že žalobce byl o nabytí právní moci odporu poprvé vyrozuměn ve výzvě k odevzdání řidičského průkazu doručené dne 2. 7. 2020 a dne 14. 7. 2020 byl žalobce prostřednictvím svého zástupce vyrozuměn o tom, že odpor právní moci nenabyl, řízení pokračuje, a bude proveden výmaz záznamu z evidenční karty řidiče.
18. Tato zjištění nejsou v rozporu se skutkovými závěry krajského soudu učiněnými v rozsudku ze dne 27. 10. 2020, č. j. 29 A 110/2020 – 55. Krajský soud v odkazovaném rozsudku uvedl, že zástupci žalobce bylo sdělení o nabytí právní moci příkazu zasláno dne 24. 6. 2020. To krajský soud ani nyní nepopírá. Doručeno však toto sdělení bylo až dne 4. 7. 2020. Žalobci tudíž bylo doručeno až poté, kdy mu byla dne 2. 7. 2020 doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu. Pouhým odesláním sdělení dne 24. 6. 2020 žalobci ještě nebylo dáno najevo, že nesmí danou činnost (řízení vozidel) vykonávat, ten proto fakticky ještě v řízení vozidel nijak omezen nebyl. Jinými slovy, nemohl vědět, že správní orgány se domnívají, že nesmí řídit vozidla, a neměl tedy důvod vozidla neřídit. Na tom nic nemění ani to, že dle rozsudku ze dne 27. 10. 2020, č. j. 29 A 110/2020 – 55, došlo ke „znejistění“ postavení žalobce již samotným odesláním sdělení dne 24. 6. 2020, neboť se jedná o právní hodnocení vyslovené ve vztahu k nezákonnému zásahu spočívajícímu evidenci přestupku v kartě řidiče, nikoliv ve vztahu k započtení doby zákazu činnosti dle § 47 odst. 3 zákona o přestupcích. Ani toto posouzení proto není třeba oproti zrušujícímu rozsudku přehodnotit.
19. Nedůvodná je také námitka, že v napadeném rozhodnutí mělo dojít k započtení i té doby, po kterou žalobce před zrušením prvního rozhodnutí žalovaného zákaz činnosti vykonával. Touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 359/2020 – 41. Z něj jednoznačně vyplývá, že požadavek, aby odvolací orgán po zrušení svého prvního rozhodnutí v novém rozhodnutí započel trest již vykonaný na základě stále stejného prvostupňového rozhodnutí (které nebylo nikdy zrušeno), postrádá nejen oporu v zákoně, ale také smysl. Naopak žalobcem odkazovaná judikatura (rozsudky ze dne 15. 3. 2022, č. j. 7 As 126/2020 – 34, a ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 As 184/2020 – 38) se týká výhradně situací, v nichž bylo původní prvostupňové rozhodnutí zrušeno nebo byl zákaz činnosti vykonán na základě příkazu, který nikdy nenabyl právní moci, ač se správní orgány po určitou dobu domnívaly o opaku. V takových situacích je pochopitelně třeba započtení doby dle § 47 odst. 3 zákona o přestupcích provést.
20. Ve zrušujícím rozsudku krajský soud dále dospěl k závěru, že nesprávný údaj o místě spáchání přestupku (km 266) ve výroku rozhodnutí městského úřadu představuje nepochybně pouhou chybu v psaní. Ze všech podkladů pro rozhodnutí totiž vyplývá, že ke změření rychlosti vozidla žalobce došlo na km 226 příslušné pozemní komunikace, což je reflektováno také v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupku. Toto pochybení navíc nemá díky dalším údajům vliv na zaměnitelnost skutku nebo právní kvalifikaci přestupku, protože dodržování nejvyšší dovolené rychlosti se obecně vztahuje na celý úsek daného druhu pozemní komunikace (dálnice). Rovněž tyto úvahy nepřísluší nyní krajskému soudu přehodnocovat.

21. S tímto hodnocením byl žalobce seznámen dne 6. 6. 2022, kdy byl jeho zástupci doručen zrušující rozsudek. Pokud poté žalovaný v intencích zrušujícího rozsudku uvedenou chybu v psaní ve výroku rozhodnutí městského úřadu napadeným rozhodnutím opravil, nejedná se dle krajského soudu ani o „změnu předmětu řízení“, jak se domnívá žalobce, ani o nic překvapivého, k čemu by měl žalovaný povinnost nad rámec závěrů vyslovených krajským soudem ve zrušujícím rozsudku poskytnout před vydáním napadeného rozhodnutí žalobci dodatečný prostor k vyjádření.
22. K namítané reflexi krajský soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že pakliže by při měření rychlosti došlo k nějakým chybám, ať už vlivem poškození přístroje nebo nedodržením návodu k obsluze, byla by taková okolnost patrná zejména z výstupní fotodokumentace, na které je vozidlo v okamžiku měření zachyceno. Vozidlo je ovšem na snímku zachyceno v radarovém svazku, resp. téměř na samotném středu ve vodorovné poloze, aniž by se mezi ním a rychloměrem nacházela jakákoliv překážka, která by výsledek měření negativně ovlivnila. Pokud žalobce argumentoval možným vznikem reflexe, je zdejšímu soudu z vlastní rozhodovací činnosti známo, že přítomnost svodidel v pozadí měřeného vozidla je zcela běžným jevem, aniž by jej bylo možné v běžných případech považovat za důvod ke zneplatnění měření rychlosti. V projednávané věci tak nejsou dány konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o tom, že měření rychlosti proběhlo standardním způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 – 50). Podpůrně krajský soud odkázal na ustálenou judikaturu, podle které jsou rychloměry standardně vybaveny systémem chybového hlášení, což znamená, že by mělo zásadní porušení podmínek stanovených v návodu k obsluze za následek, že by k měření vůbec nedošlo, resp. výstupní fotodokumentace by nebyla řádně vygenerována (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 – 51, ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017 – 30, nebo ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017 – 37).
23. Na základě výše uvedeného dle krajského soudu provádění důkazu návodem k obsluze nebylo za účelem zjištění skutkového stavu nezbytné. Nezákonnost napadeného rozhodnutí poté nelze spatřovat pouze v tom, že žalovaný jako správní orgán vedoucí velké množství odvolacích řízení týkajících se spáchání tzv. rychlostních přestupků má z úřední činnosti povědomí o tom, jak má být vozidlo na výstupní fotodokumentaci správně zachyceno. Pokud na základě těchto znalostí hodnotí kvalitu výstupní fotodokumentace, tedy správnost provedeného měření rychlosti, nelze takový postup bez dalšího hodnotit jako použití podkladu pro rozhodnutí (návodu k obsluze), aniž by byl v řízení jako důkaz řádně proveden, popř. aniž by se s ním obviněný měl možnost seznámit. Z okolností případu je navíc zřejmé, že obsah návodu k obsluze je žalobci či jeho zmocněnci důvěrně znám, pakliže v řízení jeho obsahem výslovně argumentuje.
24. Nezbyvá než zopakovat, že ani v případě této námitky nemůže polemika žalobce s dříve vyslovenými závěry krajského soudu s ohledem na princip kasační závaznosti zrušujícím rozsudkem vést k přehodnocení těchto dříve vyslovených závěrů.
25. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

26. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu

nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. května 2023

Mgr. Filip Skřivan, v.r.
samosoudce